

Bůh je věčný (KKC 212, 213, 679)

Jsem který jsem – od věků na věky

Já jsem, který jsem. Tak zní Boží jméno, které nám bylo zjeveno ve Starém Zákoně.

Znamená, že Bůh je věčný a neměnný.

Je pevnější než skála a je základem, na kterém můžeme postavit celý svůj život.

Já jsem. Kdykoli, kdekoli jsem s tebou a jsem tu pro tebe človíčku.

Mám tě rád. Věř mi, otevři mi své srdce a já se o tebe postarám.

Dám ti pokoj a radost, přivedu tě ke štěstí.

Kdykoli a kdekoli můžeme spolu začít žít život plný naděje.

I kdyby tě všichni opustili a kdyby se všechno zhroutilo, já jsem s tebou.

To je nabídka, která vždy platila a vždy platit bude.

Žádná lidská nevděčnost nemůže odradit věčného Boha, který nás miluje nekonečnou láskou.

Můžeme se před jeho láskou uzavřít, zatvrdit, ale nemůžeme ji změnit ani zničit.

Můžeme ji přehlížet nebo popírat, ale nikdy tím nezastavíme její působení.

Ale můžeme se jí také otevřít a spatříme život a svět jinýma očima.

Kristus – Pán věčného života

Jedna anekdota vypráví o věřícím člověku, který sedí na střeše domu, kolem je potopa a voda stoupá. Třikrát k němu připlují hasiči, aby ho odvezli, ale on nechce a říká:

„Já se modlím. Bůh mě zachrání.“

Nakonec voda stoupne tak, že se utopí a stane před Hospodinem. A hned se do Pána Boha pustí:

„Já jsem se modlil a tys mi nepomohl!“

„A kdo myslíš, že ti tam posílal ty hasiče?“ odpovídá mu Bůh.

Lidé často zpochybňují, že Bůh je král světa a vesmíru.

Boží vláda je terčem nespokojených výčitek mnoha zklamaných lidí.

Kdyby Bůh byl a kdyby nás měl rád, přece by nedopustil..., přece by musel zasáhnout, potrestat, zjednat spravedlnost..., jak to, že se nestará o své království?

To, že nevidíme (či nepoznáváme) Boží působení ve světě, neznamená, že Bůh nepůsobí.

To, že jeho působení není podle našich představ a očekávání, neznamená, že je špatné.

Ježíš jasně říká: „Moje království není z tohoto světa.“

A snad proto i Boží působení není někdy na první pohled tak zjevné.

Bůh je král. Bůh se stará. Tam kde je to podstatné a skutečně důležité.

Ježíšova oběť neustále očišťuje, posvěcuje a zachraňuje miliony duší po celém světě i za jeho hranicemi – živé i zemřelé.

Bůh byl, je a bude stále stejný, všemohoucí, milující Otec.

Jeho láska nezná hranic a chce zachránit každého.

Je věčný a stvořil nás pro věčnost. Chce nám pomoci ji dosáhnout.

Ale chceme se nechat zachránit? Dovolíme Bohu, aby nám pomáhal? Přijímáme, stojíme o pomoc, kterou nám dává skrze svého Syna?

Do zpovědnice přijde člověk a začne si stěžovat:

„V práci mám neschopného šéfa, žena doma je pořád nervózní a nadává, děcka neposlouchají a dělají si, co chtějí, na kamarády není spolehnutí, politici mě rozčilují, proč s tím ten Pán Bůh konečně něco neudělá?“

A kněz mu odpoví:

„Může s tím udělat třeba teď hned.“

„Vážně? A Jak? Jak může najednou změnit tolik lidí?“ diví se muž.

„Tím, že mu dovolíš, aby změnil tvé srdce. Tím, že ho učiníš Pánem svých myšlenek, slov, postojů a rozhodnutí. Tím, že vstoupíš do Jeho království.“

„A jak mám vstoupit do Jeho království?“

„Přijď za Ježíšem na mši svatou. Modli se. Pozvi ho, ať k tobě přijde ve chvíli svatého přijímání. A dovol mu, aby tě miloval. Nech se pohládit, uzdravit jeho blízkostí (přítomností). Předlož mu všechno, co tě trápí, a **promluv si s ním jako přítel s přítelem.** A pak mu poděkuj. Mysli na to co ti dává, jak je ti blízko a jak tě má rád a **ponoř se do modlitby chvály.** Můžeš opakovat modlitbu Sláva Otci i Synu i Duchu svatému **tak dlouho až se v tobě rozhostí pokoj. A jsi tam. Jsi v jeho království.**“

Eucharistie – záruka věčného života

Dobře prožitá mše svatá nás už tady na zemi uvádí do zakoušení Božího království a připravuje nás na tu krásu, která nás čeká na věčnosti.

Není žádná větší slavnost ani událost než mše svatá.

Je to Kristova oběť, která započala před dvěma tisíci lety a stále trvá a přináší spásu.

Je jako řeka, která plyne dějinami, a my do ní můžeme vstoupit, abychom se očistili, napili, nabrali sil.

Nic jiného nás nezachrání před zlem a hříchem, před smrtí a zatracením než Ježíšova oběť, která se ve mši zpřítomňuje.

Loď kostela ve které se slaví mše svatá je jako záchranný člun, který nám Bůh poslal do světa, kde stoupá záplava hříchu a zla.

Kdo to nechce vidět, je stejně pošetilý jako ten člověk, který uprostřed povodně odmítal pomoc hasičů, protože mu připadala příliš fádní.

Každý kdo pohrdá mší svatou, účastní se jí jen povrchně, odstojí si tu hodinu, aby si splnil nějakou povinnost, se vzdává pomoci, kterou mu Bůh nabízí.

To, že se někdo na mši svaté staví, neznamena ještě, že ji slaví.

A přitom slavení, zapojení do Eucharistie, je zdrojem velikého požehnání pro náš život a zárukou věčného života.

Věnujme pozornost tomu co se děje při mši svaté, ponořme se do modliteb, zpěvu, do slavení, do společenství s Kristem.

Ježíš při mši každému říká:

„Človíčku mimořádným způsobem jsem tu s tebou a jsem tu pro tebe. Přijmi mne v mém slovu a mém těle, ať mohu tě provázet a chránit na cestě do nebe.“